

[Arbejdsministeren]

føje noget nyt til og give dem mulighed for at komme ind på mandeområderne.

Det er rigtigt, som fru Helle Degn var inde på, at det kan være svært for en voksen kvinde på 30-45 år at gå i gang med det, vi kalder den mandeuddannelse. Kan hun klare det? Skal hun på hold sammen med sin datter? Det lød, som om det var så svært alt sammen. Ja men ville det ikke være sværere for disse kvinder, hvis de bare livet igennem skulle køre videre på det ene arbejdstilbud efter det andet? De kom måske ind på en offentlig skole et eller andet sted og gjorde rent dér i nogle måneder og så tilbage igen til dagpenge, og så kom de ind på en skole og gjorde rent igen. Er der ikke mere perspektiv i at prøve at motivere og hjælpe og støtte disse kvinder til at få en uddannelse, hvad enten den så er traditionelt kvindelig eller den er utraditionel? Hvis man viger tilbage for det, som måske nok er en vanskelig opgave: at motivere voksne kvinder, der har været langtidsledige, til at gå i gang med noget nyt, er det så ikke at give op, er det ikke at svigte disse kvinder? Er det ikke vores opgave i fællesskab at prøve at hjælpe dem til at få lidt mere perspektiv og måske et bedre livsindhold og en bedre økonomi?

Fru Helle Degn var meget negativ og sagde, at dette var et udtryk for, at regeringen ønskede at give kvinderne et spark – og jeg opfattede det som et ondt spark, et straffespark; det var ikke det positive spark, som man kan give hinanden ind imellem, hvor vi siger: kom nu i gang og prøv! Du kan godt, du kan mere, end du tror! Jeg vil hellere opfatte det på denne måde: at man virkelig gør noget positivt i forhold til de langtidsledige, hvad enten de så er kvinder eller mænd.

Hr. Bakholt nævnte Nordjyllandsundersøgelsen, som vi har talt så mange gange om. Vi har også fået Fynsundersøgelsen, og den er altså ikke hemmeligholdt, den er sendt over til arbejdsmarkedsudvalget. Jeg kan oplyse over for hr. Bakholt, at i bilag 154 til arbejdsmarkedsudvalget er der redegjort for Fynsundersøgelsen. Den viser stort set det samme som Nordjyllandsundersøgelsen viste, hvis jeg skal sige det meget generelt.

Så spurgte hr. Svend Auken, hvilke forventninger regeringen har til denne lovgivning. Ja, vi har faktisk store forventninger til dette lovforslag. Vi har nogle forventninger om, at vi kan hjælpe en række langtidsledige

til at få deres liv ændret fra at gå fra det ene arbejdstilbud til det andet til at få noget mere perspektivrigt, til at få en uddannelse.

Vi har altid sagt, at vi ikke kan garantere, at en person, der har gennemført en uddannelse, dagen efter får et job. Men det har altid været min faste overbevisning, at en person, der har gennemgået et arbejdstilbud, og som ikke er kommet i arbejde, hvad enten det er en mand eller en kvinde, vil være bedre stillet ved at have gennemgået en uddannelse end ved at have fået sit andet eller tredje arbejdstilbud; bedre stillet i den forstand, at der vil være større chance for, at vedkommende kommer i beskæftigelse igen. Derfor har vi store forventninger til nr. L 109 og til, at vi kan hjælpe nogle langtidsledige til at komme i gang igen.

Vi har også brug for, at de langtidsledige bliver uddannet, for hvad er det, vi ser i øjeblikket? Vi ser en enorm teknologisk udvikling, hvor der stilles større og større krav til arbejdskraften og til dens kvalifikationer. Der er det vigtigt, at de langtidsledige kommer med. Og når opsvinget fortsætter, får vi også brug for de langtidsledige, vel at mærke hvis de har nogle kvalifikationer, der er up to date.

Hr. Svend Auken spurgte også, hvad der vil indgå i overvejelserne om revision af nr. L 109 og nr. L 110 i folketingsåret 1986-87. Der vil naturligvis indgå de overvejelser, vi vil have, lige fra loven træder i kraft, hvor vi vil følge den meget, meget nøje med hensyn til, hvordan den virker: har vi lavet uddannelsespladser nok? Har vi lavet de rigtige former for uddannelsespladser? Matcher de de langtidslediges baggrund, og matcher de arbejdsmarkedets vilkår? Jeg regner med, at planlægningen, som jeg selv synes er meget god, og som vi har foretaget i samarbejde med undervisningsministeriet og arbejdsministeriet, vil vi løbende ajourføre og justere. Vi vil foretage overvejelser i folketingsåret 1986-87 og finde ud af, om denne ordning har virket godt nok, for vi er nemlig ikke som socialdemokratiet, der siger: hvis vi vedtog noget i 1978, skal det bare køre videre. Vi vil godt være med til at forbedre de ting, vi sætter i værk, hvis der er behov for det.

Formanden: